

Nr. 5. 1931.

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote**. — Cena pojedynczego numeru **30 groszy**.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36
Redaktor: Franciszek Bąk st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

KATOWICE, sobota, dnia 31 stycznia 1931 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ZARZĄDZENIE
Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 8 stycznia 1931 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków, na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650) w brzmieniu ustawy z dnia 28 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 97), na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia zarządzam co następuje:

§ 1.

Dla tych bezrobotnych robotników, którzy do dnia 28-go lutego 1931 roku włącznie wyczerpali lub wyczerpią zasiłki z funduszu bezrobocia w ciągu całego okresu, ustalonego w ust. 1, art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, przedłuża się wymieniony okres do 17 tygodni na terenach niżej wymienionych:

p. p.

12. w Województwie Śląskiem—na całym terenie.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) Dr. Hubicki.
Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 19, z dnia 24 stycznia 1931 r.)

ROZPORZĄDZENIE POLICYJNE
Dyrektora Policji w Katowicach z dnia 20 stycznia 1931 r. o czyszczeniu chodników w gminie Janów.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policji z 11 marca 1850 r. (Zb. ust. pr. str. 265) oraz § 2 ustawy o zarządzie policji na Górnym Śląsku z dn. 19 czerwca 1912 r. (Zb. Ust. str. 182) zarządza się za zgodą Rady gminnej w Janowie na obwód tejże gminy, co następuje:

§ 1.

Każdy właściciel gruntu zobowiązany jest do czyszczenia chodników wzdłuż całej swej posiadłości. Czyszczenie winno się odbywać codziennie i to w czasie od 1 kwietnia do końca września pomiędzy godz. 6-tą a 7-mą rano, a w czasie od 1 października do końca marca pomiędzy godziną 7-mą a 8-mą rano. Niezależnie od tego właściciel

gruntu winien dbać o czystość chodników i ścieków w ciągu dnia i przeprowadzać dodatkowe czyszczenie w miarę potrzeby.

W czasie suszy należy chodnik skrapiać codziennie przed czyszczeniem, a o godz. 3-ej popołudniu skrapiać czystą wodą.

§ 2.

Do czyszczenia chodników należy również usuwanie śniegu i lodu. Zebrany z chodnika śnieg i lód może być umieszczony w kupkach na jezdni obok ścieku. Niedozwolone jest natomiast składanie śniegu i lodu w ściekach samych, lub na torze tramwajowym.

§ 3.

W razie ślizgawicy winien właściciel gruntu posypać chodnik wzdłuż całej swej posiadłości piaskiem, przesiewanym popiołem lub tp. Przedtem należy jednak usunąć wszelkie nierówności powstałe ze śniegu lub lodu.

§ 4.

Za chodnik w pojęciu niniejszego rozporządzenia uważa się nietylko cementowane trotuary, ale i wszelkie inne ścieżki, odgraniczone kamieniami od jezdni.

§ 5.

O ile w miejsce właściciela obowiązak czyszczenia chodników przejęła w myśl § 6 ustawy o czyszczeniu dróg publicznych z 1 lipca 1912 roku (Zb. Ust. str. 187) osoba inna, wówczas odpowiedzialność za naruszenie niniejszego rozporządzenia ponosi ta osoba.

§ 6.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia policyjnego karane będzie w drodze administracyjnej grzywną do 30.—zł. (słownie: trzydzieści złotych) względnie aresztem, o ile według obowiązujących ogólnych ustaw nie podlegają karom wyższym.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie policyjne z dn. 11 stycznia 1930 r.

Katowice, dnia 20 stycznia 1931 r.

Dyrektor Policji:
w z.
(—) Gebhardt.

L. P. I. 9/18.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

(Ciąg dalszy z N-ru 4)

Załącznik Nr. 15 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Wzór uchwały.

o urządzeniu miejsca do sprzedaży mięsa mniej wartościowego (taniej jatki).

W związku z §§ . . . . rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) uchwala się dla całego obszaru gminy . . . . co następuje:

§ 1.

W gminie . . . . przy rzeźni . . . . przy ulicy . . . . urządza się tanią jatkę do sprzedaży mięsa uznanego za mniej wartościowe, jak również mięsa warunkowo zdatnego po poddaninu go zabiegom, mającym na celu jego unieszkodliwienie.

§ 2.

Mięsa zdatnego do spożycia w taniej jatce sprzedawać nie wolno.

§ 3.

Sprzedaż mięsa mniej wartościowego w innem miejscu, niż w taniej jatcę, w obrębie gminy . . . . jest zakazana.

§ 4.

Do sprzedaży w taniej jatce zarząd gminy . . . . . . może za każdorazowem uprzedniem zezwoleniem dopuścić również mięso mniej wartościowe, pochodzące z innej miejscowości.

§ 5.

Zarząd gminy . . . . . . przejmuje na własny rachunek użytkowanie — sprzedaż — mięsa wymienionego w §§ 1 i 4 i wypłaca uzyskaną kwotę posiadaczowi po potrąceniu opłat ustalonych w § 11.

§ 6.

Zarząd gminy . . . . . przynajmniej na 12 godzin przed rozpoczęciem sprzedaży mięsa w taniej jatce ogłasza czas sprzedaży i rodzaj oraz ceny sprzedawanego mięsa. Tej samej treści ogłoszenie zostanie umieszczone w taniej jatce podczas sprzedaży.

§ 7.

Cenę przyjętego przez zarząd gminy . . . . . do użytkowania — sprzedaży — mięsa ustala lekarz

weterynaryjny, wykonywujący urzędowe badanie—lekarz weterynaryjny, będący kierownikiem rzeźni.

Posiadacz mięsa niezadowolony z wysokości ustalonej ceny może żądać ponownego ustalenia jej przez komisję wyznaczoną przez zarząd gminy w składzie wspomnianego w ustępie poprzednim lekarza weterynaryjnego, jednego rzeźnika i jednego obywatela gminy.

Cena ustalona przez komisję jest dla posiadacza obowiązująca.

§ 8.

Mięso niesprzedane w wyznaczonym terminie (§ 6) podlega przed ponownem dopuszczeniem do sprzedaży sprawdzeniu przez lekarza weterynaryjnego, czy nadaje się jeszcze do spożycia, w razie potrzeby—winna być ponownie ustalona cena mięsa z zastosowaniem przepisów § 7.

Jeżeli mięso przy sprawdzeniu okaże się niezdatne do spożycia, podlega nieszkodliwemu usunięciu.

§ 9.

Mięso przedznaczone do sprzedaży w tanie jatce winno być podzielone na kawałki o wadze do 1 kg; ilość sprzedana w ciągu dnia jednemu nabywcy nie może przewyższać 3 kg.

§ 10.

Nabywca mięsa z taniej jatki winien je zużytkować wyłącznie we własnem gospodarstwie domowem.

Rzeźnikom, masarzom i osobom handlującym mięsem, nabywanie mięsa z taniej jatki jest wzbronione.

Inne osoby i zakłady, wymienione w § 42 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305) mogą nabywać mięso z taniej jatki tylko za uprzedniem zezwoleniem władzy nadzorczej i pod warunkami zastrzeżonemi w tem rozporządzeniu.

§ 11.

Z kwot uzyskanych za zużytkowanie—sprzedaż—mięsa w taniej jatce potrąca się koszt za:

1) korzystanie z taniej jatki gr . . . od 1 kg
2) przetopienie tłuszczu „ . . . „ „ „
3) przegotowanie w wodzie „ . . . „ „ „
4) przeparowanie „ . . . „ „ „
5) peklowanie (solenie) „ . . . „ „ „
6) ogłoszenie o sprzedaży—rzeczywiste koszty
7) przeniesienie (przywóz mięsa do taniej jatki, o ile tego nie uskuteczni posiadacz) — rzeczywiste koszty.

. . . dnia . . . .

Zarząd gminy

Klauzula zatwierdzenia władzy nadzorczej

Załącznik Nr. 16 do rozp. Min. Roln. z dnia 29 stycznia 1929 r. (poz. 305).

Unieszkodliwianie mięsa warunkowo zdatnego.

Mięso warunkowo zdatne w celu unieszkodliwienia poddaje się jednemu z następujących zabiegów:

1) Przetopieniu, które stosuje się tylko do tłuszczu.

Przetopienie należy tylko wtenczas uznać za wystarczające, jeżeli przy przetopieniu w otwartych kotłach tłuszcz zupełnie się rozpływa, przy przetopieniu zaś w aparatach parowych — osiągnął niewątpliwie ciepłotę co najmniej 100° C.

2) Gotowaniu w wodzie, które stosuje się do mięsa, tłuszczu i narządów wewnętrznych.

Gotowanie należy dopiero wówczas uznać za dostateczne, jeżeli mięso bydła rogatego, owiec i kóz w wewnętrznych warstwach jest zabarwione szaro, a mięso wieprzowe — szaro-biało, i ciecz spływająca ze świeżych nacięć nie posiada już czerwonawej barwy. Mięso i tłuszcz należy przedtem pokrajać na kawałki, nie grubsze niż 10 cm i pozostawić conajmniej 2½ godziny we wrzącej wodzie.

3) Przeparowaniu, które stosnje się do mięsa, tłuszczu i narządów wewnętrznych.

Przeparowanie mięsa można wykonać w osobnych aparatach, wykazujących automatycznie w wewnętrznych warstwach mięsa ciepłotę, lub w zwyczajnych kotłach parowych. Mięso i tłuszcz należy przedtem pokrajać na kawałki nie grubsze niż 15 cm.

Przy parowaniu w wymienionych aparatach po osiągnięciu ciepłoty w najgłębszych warstwach mięsa do 80° C, należy mięso poddać działaniu pary w ciągu co najmniej 10 minut, a w zwyczajnych kotłach parowych—co najmniej w ciągu 2-ch godzin.

Mięso należy uznać za dostatecznie przeparowane, jeżeli po przeparowaniu odpowiada warunkom wskazanym w pkt. 2.

4) Peklowaniu (soleniu), które nie ma zastosowania do mięsa, tłuszczu i narządów:

a) zawierających pasorzyty szkodliwe dla zdrowia ludzkiego,
b) w wypadkach gruźlicy,
c) w razie stwierdzenia w mięsie przy badaniu bakterjologicznem drobnoustrojów rozkładu i t. p. (załącznik Nr. 5 § 7 pkt. 3).

W celu peklowania (solenia) należy pokrajać mięso na kawałki o wadze nie niżej 2½ kg i kawałki te włożyć w czystą sól kuchenną lub roczyn, składający się conajmniej z 20 części soli

kuchennej na 100 części wody. Peklowanie (solenie) winno trwać co najmniej 3 tygodnie. Sól lub rozczyn soli, po ukończeniu peklowania (solenia), należy w każdym wypadku nieszkodliwie usunąć.

Jeżeli wyżej podany rozczyn soli kuchennej został wstrzyknięty do mięsa pod ciśnieniem lub zapomocą strzykawki, czas peklowania może być skrócony do 14 dni.

5) Przechłodzeniu lub zamrożeniu mięsa, które stosuje się wyłącznie do mięsa bydła rogatego, zawierającego tylko pojedyńcze wągry (załącznik Nr. 12 dz. III pkt. 2) i może się odbywać tylko w chłodniach, lub zamrażalniach, odpowiadających warunkom określonym w załączniku Nr. 12 dz. IV i V.

(dokończenie nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1930 r.)

Obwieszczenia urzędowe.

STAROSTWO KATOWICE d. 13. I. 1931 r.
L. G. 39|3.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 5 stycznia 1931 r. L. dz. P. II. 7204 zawiadamia, że w zagrodach Emilji Kolosek w Piekarach i Pawła Niwergala w Orzegowie, Ryszarda Smarzocha w Rudzie, Emanuela Barańskiego w Orzegowie, Franciszka Kubicy w Orzegowie, Franciszka Rothera w Rudzie, Michała Szerchy w Orzegowie, Emanuela Szobera w Orzegowie ul. Gliwicka 15 i w zagrodzie Folwarku w Czarnym Lesie zaraza pomoru świń wygasła.

Starostwo w Pszczynie pismem z dnia 9. I. 1931 r. L. dz. G 2640|2 zawiadamia, że w gminie Gostyń i Zawada zaraza pryszczycy wygasła, oraz że w grudniu 1930 r. w Śmiłowicach stwierdzono wściekliznę u zabitego psa.

Starosta
w. z.
(—) Dr. Gawlas.

Komunikaty.

Egzekwowanie podatków na terytoujum W. M. Gdańska.

W ślad za naszym wyjaśnieniem w „Wiadomościach Samorządowych" Nr. 19, str. 280 wyjaśniam, że celem wyegzekwowania danin publicznych, należących się od osób zamieszkałych na terytorjum wolnego miasta Gdańska, należy zgodnie z postanowieniami umowy polsko-gdańskiej z dnia 17. 3. 1924 o ochronie i pomocy prawnej w dziedzinie podatków, a w szczególności w myśl art. XI punkt 1 powołanej ustawy—zwrócić się do naczelnych władz podatkowych gdańskich za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu w Warszawie. Komuny winny zwracać się do Ministerstwa Skarbu naturalnie za pośrednictwem władzy nadzorczej.

(Przedruk z „Wiadomości Samorządowych" Nr. 21 z dn. 1. XI. 1930 r.).

Kto ponosi koszty opłaty stemplowej na rachunku.

Wykładnia Nr. 92, zawarta w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr. 27 z r. 1927 poz. 287, brzmi:

„Do uiszczenia opłaty stemplowej od rachunku, sporządzonego w Polsce, jest obowiązany — w myśl art. 74 ust. stemplowej—wystawca rachunku. Strony mogą się jednak umówić, że opłatę od rachunku ma uiścić odbiorca. Taka umowa normuje jedynie stosunek prywatno-prawny między stronami i nie ma znaczenia dla stosunku publiczno-prawnego między Skarbem Państwa a wystawcą rachunku. Skarb może żądać opłaty jedynie od wystawcy, który żądaniu temu nie może przeciwstawić umowy, zawartej z odbiorcą. Z tego wynika, że wystawca musi mimo zawarcia umowy wyżej wymienionej, uiścić opłatę przed doręczeniem rachunku odbiorcy, może jednak w treści rachunku prócz właściwej kwoty fakturowej wymienić opłatę stemplową.

Opłaty stemplowej od rachunku nie wlicza się kwoty, wymienionej w rachunku jako opłata stemplowa. W myśl bowiem art. 72 i 90 ustawy stemplowej za podstawę wymiaru rachunku służy jedynie należność za rzecz sprzedaną (cena sprzedaży) względnie wynagrodzenie za świadczone usługi.

Jeżeli więc np. rachunek wymienia kwotę 7.000 zł jako należność za sprzedane towary, a nadto kwotę zł 14 jako opłatę stemplową, to wystawca rachunku ma uiścić tytułem opłaty stemplowej 14 zł (t. j. 0,2% od 7.000 zł), a nie 14 zł 14 gr (jakby wypadało według sumy 7.014 zł)."

Z powyższego wynika, że odbiorca nie jest obowiązany ponosić kosztów opłaty stemplowej od rachunku, jeżeli do tego wyraźnie się nie zobowiązał.

Ponieważ dalej rachunek jest stwierdzeniem sprzedaży, z której czerpie korzyść w pierwszym rzędzie sprzedający, względy słuszności przemawiają za tem, aby właśnie on ponosił koszty opłat stemplowych, a nie konsument, względnie kupujący. Z tych przyczyn należałoby przeciwstawiać się spotykanemu zjawisku wstawiania w rachunek opłaty stemplowej od niego. W.

(Przedruk z „Wiadomości Samorządowych" Nr. 21 z dn. 1. XI. 1930 r.)

Druk. J. Eichhorn, Katowice.